Voelen in Dragen

vormen,
in inkt

Inhoud

Welkom. 11

Loek Derks. 14

Loek At Tatt. 18

Beeldende therapie. 22

Beeldende therapie en tatoeëren 24

Beeldende verhalen. 27

Dankwoord. 92

Credits. 95

ezellig hè?
en op afspraak
loekattatt.nl
Tattoo 1

Cadeaubon

Create

Hoi hoi kom maar binnen hoor! Ga lekker zitten. Lust je misschien een bakje koffie? Ik zet er gelijk ook eentje voor mezelf. “Doe of je thuis bent”, zeg ik, terwijl ik richting de keuken loop.

Als je bij Loek At Tatt binnen bent gekomen, lijkt het eigenlijk net of je je kopje koffie drinkt in oma’s knusse woonkamer. Wanneer je van buitenaf naar binnen kijkt, zou je niet eens zeggen dat hier iedere dag mensen getatoeëerd worden. Die knusse omgeving is precies hetgeen wat ik met mijn studio en als persoon probeer uit te dragen.

Eigenlijk ben ik helemaal geen schrijver. Ik ben een luisteraar en beelddenker.
Als tatoeëerder komt dat goed van pas, want elke dag heb ik een ander boek en een ander verhaal op mijn stoel zitten. In dit boek lees je het persoonlijke verhaal van 33 personen die mij hun lichaam en ervaringen hebben toevertrouwd.

Waarom hun verhalen gehoord mogen worden?

Om te laten zien dat tatoeages een prachtige manier zijn om een beeld te geven aan het gene wat je normaal alleen in het diepste van je lijf kan voelen. Maar hoe wordt een emotie of gebeurtenis nou uiteindelijk een plaatje op je arm of je been? Ik neem je graag mee in mijn studio om dit te laten zien en zo zul je merken dat de tattoo wereld een veilige plek kan zijn die een stuk minder hard is dan veel mensen denken.

Welkom bij Look At Tatt

Loek Derks

Geen wonder dat ik vroeger met mijn beste vriendinnetje altijd doktertje speelde en verbandjes aanlegde. Verzorgen zit in mijn aard, dat was bij kleine Loek ook al zo.

Maar hoe navigeer je zo'n wil en motivatie om er voor anderen te zijn wanneer je opgroeit in een klein boerendorpje? Als je zelf het idee hebt dat je niet in je eigen dorpje past, hoe kan je er dan het beste zijn voor anderen? Toendertijd dacht ik dat het antwoord lag in de opleiding maatschappelijke zorg. Hier kwam ik erachter dat het mij veel voldoening gaf om anderen te kunnen helpen, ook al wist ik nog niet hoe ik er voor mezelf kon zijn. Dit was voor mij wel een teken om hier eerst aan te werken, omdat ik wist dat ik niet door kon groeien in mijn passie als ik zelf nog met zo'n grote blokkade zat. Deze blokkade bleek uiteindelijk te zijn dat ik geboren als meisje, mezelf toch echt een jongen voelde. Mijn transitie heeft ervoor gezorgd dat ik mezelf echt heb leren kennen. Ik heb door mijn ervaring de kracht en motivatie gevonden om juist mensen te helpen die ook het gevoel hebben, op welke manier dan ook, niet helemaal passen in de maatschappij.

Met dit nieuwe inzicht zocht ik meer diepgang in de zorgsector. Zo kwam ik uit bij de opleiding beeldende therapie, een studie die zich richt op hoe je je gevoel/emoties kan uiten met beeldend materiaal. Nou ben ik niet zo'n boekenwurm maar ik vond het heerlijk om creatief bezig te zijn met kleien, schilderen en tekenen. Iets waar ik altijd al mijn ei in kwijt kon. Toch bleef het prikkelen dat ik op zoek was naar steeds onconventionele materialen. Ik zat al geregeld in de stoel bij mijn vaste tattoo artiest en die prikkeling vond ik toch wel erg interessant. Het duurde dan ook niet lang voor ik mijn eerste tattoo apparaat had gekocht en lijnen begon te trekken op fruit en nephuid.

EERSTE WANDKAART VAN NEDERLAND

De passie en het plezier dat ik ervaarde als ik met tatoeëren bezig was, was een gevoel wat ik nog nooit eerder zo hard ervaren had. Na een tijd voelde ik me vertrouwd genoeg met mijn apparaat en inkten om eens wat kleine plaatjes op vrienden te zetten. Dit liep al gauw uit tot een business die mijn woonkamertje eigenlijk al ontgroeid was.

Daar begon uiteindelijk een lastige tweestrijd. Ik had nu dan echt mijn passie gevonden en het liep als een malle, maar tegelijkertijd zat ik tot over mijn oren in een opleiding die ik ook enorm interessant vond én waar ik echt mensen mee hielp.

Na een avond piekeren op de bank dacht ik de knoop te hebben doorgehakt, stoppen met die opleiding en fulltime tatoeëren. Maar het gevoel om iets waardevols voor mensen te willen betekenen bleef knagen. Met dat gevoel in mijn achterhoofd volgden eindeloze gesprekken met bezorgde ouders (kom je dan wel rond), aanmoedigende vrienden (ga er gewoon voor) en carrièregerichte docenten (dit is waar je voor studeert). Er móest toch wel een manier zijn om een van mijn twee passies niet achter te hoeven laten.

Het inzicht gevende moment kwam toen ik een klant had voor een tatoeage die eigenlijk echt niet wist wat die wilde. We gingen er samen over in gesprek en omdat ik zó beeldend ben ingesteld, begonnen we samen te schetsen. Uiteindelijk kwam hier een prachtige tatoeage uit die we volledig samen hadden gesteld uit elementen van de schets die was ontstaan uit een verhaal. Toen ik daar aan tafel zat, klikte het: mijn twee passies passen juist perfect samen!

De keerzijde daarin was wel dat ik helaas nagenoeg de enige was die dit inzag. Mijn omgeving zag tatoeëren namelijk helemaal niet als therapeutisch en de meeste docenten op mijn opleiding gaven aan dat ik voor het therapeutische vak had gekozen, en dit dan ook zo moest voortzetten.

Gelukkig ben ik enorm eigenwijs en dacht ik, “Ik zal jullie allemaal laten zien waarom beeldende therapie en tatoeëren perfect samengaan”. Het resultaat van die motivatie en jaren werk, heeft uiteindelijk geleid tot dit boek.

Het idee en visie van Loek At Tatt zat al jaren in mijn hoofd, maar om dit echt in uitvoering te brengen bleek toch nog lastiger dan ik in eerste instantie had gedacht. Ik kan niet meer tellen op hoeveel panden ik heb gereageerd en hoe vaak ik afgewezen werd omdat ik tatoeëerder was, voordat ik überhaupt mijn gezicht heb kunnen laten zien. Op basis van een mailtje werd er van mij en mijn bedrijf een beeld geschetst als de stereotype tatoeëerder in een donkere studio, waarschijnlijk vol met harde muziek, zwarte muren en getatoeëerd van top tot teen. Ik kreeg niet de kans om te laten zien wie ik ben en waar ik met mijn bedrijf voor sta, omdat mijn concept toen nog nergens bestond.

Al minstens een eeuw heerst er een stigma op de tattoo wereld en alle mensen die zich daar mee associëren. Het zijn juist deze vooroordelen waar ik wat aan wilde doen met mijn bedrijf. Ik voel mezelf namelijk helemaal niet verbonden met deze machowereld en alle klanten die naar mij kwamen hadden exact hetzelfde beeld. Zij werden juist tot Loek At Tatt aangetrokken, door het huiselijke gevoel en de privé setting. Niet gek natuurlijk omdat ik op dat moment nog in mijn eigen woonkamer tatoeëerde. Omdat ik zo klein begonnen ben, heeft dit juist bijgedragen aan wat Loek At Tatt vandaag de dag is. Op mijn bank in de woonkamer ontstonden vaak gesprekken met klanten die zich net als ik niet verbonden voelden met de tattoo wereld zoals deze door de maatschappij wordt gezien. Zij gaven aan zich niet op hun gemak te voelen bij de meeste studio’s en dat zij daarom naar mij kwamen. Er ontstond wederzijds vertrouwen en mensen durfden dan ook hun persoonlijke verhalen achter hun tatoeages met mij te delen.

Het voelde voor mij validerend om mensen te spreken die dezelfde ideeën hadden over de tattoo wereld als ik. Het frustrerende was alleen dat ik wist dat ik mijn bedrijfsidee niet vanuit mijn appartementje kon uitvoeren. Toen hoorde ik via via over een leegstaand pand op maar 5 minuten loopafstand van mijn huis, tegenover het station en dat klonk perfect. Ik besloot mijn tactiek helemaal om te gooien en in mijn mail naar de verhuurder juist te focussen op het therapeutische deel in plaats van het tatoeëren. Geloof het of niet, maar twee weken later stond ik met de sleutels in mijn hand voor een vervallen gebouw waar al 13 jaar niks aan was gebeurd.

Daar stond ik dan, als broekie van 24, vers van de opleiding, te kijken naar een pand waar niet eens een plafond in zat. Maar toen ik daar rondliep met de zaklamp in mijn hand (licht was er namelijk ook niet), zag ik het toch echt al helemaal voor me. Een groot kleurrijk atelier, waar ik mijn beeldende sessies kon gaan uitvoeren en minstens twee privé ruimtes waar mensen 1:1 getatoeëerd kunnen worden.

Na een paar maanden verbouwen en een feestelijke opening was het dan zover. Mijn eerste beeldende sessie was geboekt en ik was natuurlijk mega zenuwachtig. Op dat moment werd mijn concept op de proef gesteld. Was het gene wat ik al minstens 2 jaar in mijn hoofd had, dan ook iets wat echt werkte? Samen met Ellis heb ik een prachtige beeldende sessie gehad, die te lezen is op bladzijde 34.

Loek At Tatt